

SHADES OF A BLUE ORPHANAGE

Koncem roku se ozvala Decca s tím, že po Thin Lizzy požaduje druhé smluvní album, jehož vydání plánuje na březen 1972. Kapelu tento požadavek zastihl naprosto nepřipravenou, protože měla za sebou i před sebou řadu měsíců intenzivního vystupování na britském univerzitním okruhu, a popravdě řečeno na své smluvní povinnosti vůči labelu tak trochu pozapomněla. Teď měla na krku třítydenní šibeniční lhůtu na dodání kompletně nahraného materiálu, a aby toho nebylo málo, label navíc požadoval ještě před započítím vlastního nahrávání seznam všech skladeb, aby mohl s dostatečným předstihem zadat grafické a tiskařské práce. Phil seznam promptně vyhotovil, ale o tom, že se ve většině případů jednalo pouze o názvy, k nimž musí hudba a texty teprve vzniknout, se samozřejmě z taktických důvodů moc nešířil.

Na Philův popud se Carrollovi podaří přesvědčit Deccu, aby celé nahrávání proběhlo v legendárních De Lane Lea Studios pod taktovkou mladého producenta Martina Birche, jenž byl ve svých čtyřiaadvaceti letech prakticky dvorním producentem Deep Purple, jejichž mistrovská alba *In Rock* a *Fireball* natočil právě v těchto wembleyských studiích. Ze spolupráce s hvězdným producentem však nakonec z důvodů Birchovy časové zaneprázdněnosti sešlo, a produkčních prací se tak ujal na doporučení Deccy Nick Tauber, starý známý kapely z dob remixování albového debutu.

Daleko větším problémem se však ukázala volba studia samotného. Mimoto, že celé nahrávání vyšlo desetkrát draž, než by tomu bylo ve westhampsteadských studiích, vlastněných labelem, kapela až na místě zjistila, že bude točit v novém, supermoderním studiu, které se potýkalo se všemi možnými dětskými nemocemi, včetně té nejzásadnější - mizerné akustiky. Brian Downey dodnes vzpomíná, že si po celou dobu natáčení nepřál nic jiného, než aby to tady okamžitě zabalili a vrátili se zpět do starého známého studia ve West Hampsteadu.

THIN LIZZY STORY

Málo se ví, že touha členů kapely pracovat na své druhé elpédesce ve stejném místě a za stejných podmínek jako jejich idolové, málem zapříčinila její rozpad, či aspoň odchod jejího frontmana Phila, což by konec konců vyšlo nastejno. Jednoho dne se totiž zčistajasna otevřely dveře studia a v nich se objevil ve svém typickém poutnickém klobouku, s kytarovým pouzdrem v ruce muž v černém – Ritchie Blackmore, nekorunovaný král hardrockové kytary, ve svých necelých šestadvaceti letech bezesporu jeden z nejpozoruhodnějších kytaristů světového rocku. Blackmore beze slova zamíří přímo k jednomu z volných aparátů, zapojí si kytaru a okamžitě začne sjíždět kytarový krk svými virtuózními prstolamy. Navzdory pověstem o své arogantní a nesnášenlivé povaze, která ho předcházela, se na ostatní pouze pousměje a povzbudivě kývne hlavou. Brianovi, Ericovi a Philovi, kteří na něj chvíli civěli s vyvalenýma očima a otevřenou pusou, probleskne současně hlavou, že si s nimi chce zřejmě zajamovat, ústa se jim roztáhnou do širokého úsměvu a okamžitě se k němu s nadšením přidají.

Brian Downey: „Pár dnů na to jsem hovořil s Philem a tehdy z něj vypadlo všechno ohledně kapely, kterou Ritchie zakládal. Říkal, že nechce opustit Lizzy, ale současně že by strašně rád spolupracoval s Ritchiem, a že neví, co má dělat, a že by nechtěl naštvat mě a Erica, a já mu na to řekl, „Hele, dělej prostě to, co skutečně dělat chceš.““¹

Blackmore v té době - mluvíme o období mezi natočením a vydáním alba *Machine Head* -, totiž začal vážně uvažovat o tom, že dá Deep Purple vane, aby vypadl z hardrockové rutiny, do níž kapela pomalu zabředávala a jež ho přestávala pomalu a jistě bavit a naplňovat, a nadále by se věnoval raději rocku více bluesově orientovanému. Jeho představou bylo power trio s názvem Baby Face, ve kterém by hrál na bicí jeho spoluhráč z Deep Purple Ian Paice, a na pozici zpěváka a baskytaristy měl vyhlédnutého právě Phila, jehož si zašel oťukat formou nezávazného jamu přímo do nahrávacího studia. Trojice se několikrát sešla na zkušebně, kde natočila nahrubo tři nekompletní doprovodné stopy - jednou z nich byla údajně cover verze skladby Johnnyho Wintera „Dying To Live“ - a tím také celá spolupráce skončila. Ritchie Blackmore: „Ty věci nebyly až tak špatné, ale hodně to připomínalo Hendrixe. Já jsem hrál jako Hendrix, Phil zpíval jako Hendrix...“⁸

PŘÍBĚH ROCKOVÉ LEGENDY

Pro zajímavost dodejme, že v řadě lizzyovských či lynottovských životopisných publikací a článků je zrození mrtvě narozeného dítěte se jménem Baby Face často idealizovaně prezentováno tak, že projekt skončil na tom, že Philovi v něm nedovolila pokračovat jeho neochvějná víra ve hvězdnou budoucnost Thin Lizzy, a z toho důvodu nabídku spolupráce s jedním z neslavnějších jmen v dějinách rocku nakonec odmítá. Jak vidíme, skutečnost byla daleko střízlivější. Všichni zúčastnění jednoduše došli k jednomyslnému závěru, že to není ono a že tudy cesta nevede, a raději se vrátili na plný úvazek ke svým domovským kapelám.

Dříve, než se vrátíme k aktuálně připravovanému albu, za zmínku stojí ještě další dvě „purpleovské“ epizody, které se udály v tomto a následujícím roce. Nejprve to bylo album s názvem *Funky Junction Play A Tribute To Deep Purple*, kompilace cover verzí pěti hitů Deep Purple („Fireball“, „Black Night“, „Strange Kind Of Woman“, „Hush“ a „Speed King“), doplněných o čtyři nepurpleovské skladby, povětšinou volně improvizované instrumentálky, které kapela nahrála pod hlavičkou fiktivní kapely Funky Junction jako námezdní žoldáci pro německého obchodníka Leo Müllera, jenž tuto elpédesku hodlal distribuovat za akční cenu v amerických a německých obchodních řetězcích. Kapela byla tímto návrhem nejprve zahanbena a rozhořčena, ale když jí management vysvětlil aktuální stav jejich financí a nutnost, proč by měla na tuto tučnou nabídku ve výši tisíce liber kývnout, okamžitě souhlasila. Phil ale hned zkráje oznámil, že hlasově na tuto práci nemá, a na pomoc byl proto povolán z Dublinu Benny White z kapely Elmer Fudd, který s sebou přivezl i klávesistu Davida Lennox.

Další purpleovské intermezzo se odehraje v příštím roce, kdy je z Deep Purple vyhozen baskytarista Roger Glover, a britská média začnou o Philovi, jako o jednom z možných nástupců, velice intenzivně spekulovat. Management Deep Purple však tyto spekulace kategoricky odmítne. Dodejme, že se stejnou rozhodností, s jakou odmítne dohady ohledně jména dalšího možného kandidáta, Glenna Hughese ze skupiny Trapeze, který tuto nabídku, jak všichni víme, nakonec skutečně dostane a také přijme.

THIN LIZZY STORY

Druhé album Thin Lizzy vyšlo 10. března 1972 s melancholicky znějícím názvem *Shades Of A Blue Orphanage*, což by nezasvěcený anglický posluchač mohl chápat jako „stíny modrého či smutného sirotčince“, ale ve skutečnosti se jedná o spojení názvů kapel, ze kterých Thin Lizzy, jak už víme, vznikly – Shades Of Blue a Orphanage.

Černobílá fotografie třech malých otrhaných uličníků na obale, pořízená v londýnských ulicích snad někdy po první světové válce, nechává na uvážení majitele desky, zda chce vidět v otrhaných klučínech chovance fiktivního „modrého“ sirotčince, anebo členy Thin Lizzy v předškolním věku. Nikoho z kapely či realizačního týmu by však ani ve snu nenapadla asociace, kterou snímek vzbudil v jednom z vedoucích pracovníků Deccy, majícím v gesci evropský marketing, jenž, původem Žid, viděl na snímku dětské vězně nějakého nacistického vyhlazovacího tábora a trval na tom, že v tom obale deska nemůže v Evropě za žádných okolností vyjít.

To, zda v Evropě nakonec deska vyšla v jiném obalu, se autorovi knihy nepodařilo zjistit, v každém případě do britských obchodů album dorazilo v tom původním, a stejně jako předchozí *Thin Lizzy* žádnou díru do světa neudělalo. Přitom v této sestavě devíti Philových kompozic – jenom pod jednou z nich jsou jako spoluautoři uvedeni Eric s Brianem – už lze rozeznat řadu hudebních postupů a riffů, které si dnes spojujeme s pozdějším proslulým lizzyovským soundem. Bohužel, skladby jsou často spíše slepence nesourodých nápadů bez jakéhokoliv tahu na branku. Jako typický příklad může posloužit úvodní „The Rise Of Demise Of The Funky Nomadic Tribes“, kdy po Brianově úvodním rytmu nasadí Eric s Philem působivý hardrockový riff, který se však brzy zlomí do funkového odsekávání, vůbec ne nezajímavého, ale v dosavadním kontextu naprosto nelogického.

Brzy po vydání druhé velké desky rozšiřují Thin Lizzy svůj koncertní akční rádius i na západní Německo, které v letech 1972/73 projedou doslova křížem krážem a to včetně míst, o jejichž existenci, jak budou později všichni členové s úsměvem vzpomínat, ani samotní Němci netuší. Současně s německými zájezdy vstupuje do života kapely fenomén, s nímž se v té době, tu v menší či větší míře, potýká téměř každá britská kapela dočasně vycestovaná mimo svou domovinu, a který se

PŘÍBĚH ROCKOVÉ LEGENDY

dá snad nejlépe definovat pojmem „utržení z řetězu“. Ne že by Thin Lizzy byli v tomto ohledu dříve nějací svatoušci. Konec konců, pokud uvidíte dobové fotografie kapely s cigaretami v ruce, věřte, že tyto tabákové výrobky v žádné trafice nekoupíte. Koncertování doma však se sebou přináší vždy určitou míru sebekontroly, ať už danou tím, že se po vystoupení jelo zpět domů a na nějaké vylomeniny nezbyval čas, tak i tím, že si hochy ohlídal jejich partnerky.

To samozřejmě neplatilo na delších zahraničních zájezdech, které se zpravidla měnily v nekonečný alkoholový mejdan v duchu hesla sex, drogy a rock'n'roll. K tomu přidejme nějaký ten fotbálek na kyselinovém tripu, výtržnosti, rozbíjení hotelových pokojů a rvačky nejen s místními opilci, ale také mezi sebou. Frank Murray, tour manažer Thin Lizzy v letech 1972-78: „Hodně míst, ve kterých jsme hráli, byly hrůza a děs a častokrát jsme se dostali do křížku s místními, protože nás považovali za Angličany a začali se do nás navážet... Jindy jsme zase s Němci soutěžili v tom, kdo toho víc vychlastá. Hospodský nám na jejich pokyn hned začal nosit odporně páchnoucí tekutinu, která smrděla rybinou. Já a Phil jsme s těmi chlápky drželi statečně krok, panák po panáku, až do okamžiku, kdy sebou hospodský doslova práskl o zem. Bohužel jsme byli tak ožralí, že se Phil strašně pohádal s Ericem, jenž vzteky praštil o zed' suvenýrovou skleničku na brandy, kterou toho večera od někoho dostal darem. Phila chytil amok, a kdybych je od sebe neodtrhl, tak by si ti dva vymlátili duši z těla.“⁴¹

Jednou byl dokonce management nucen požádat Philovu matku Phyllis, aby okamžitě přiletěla do Německa a pomohla urovnat vztahy mezi Ericem a jejím synem, jinak se kapela s největší pravděpodobností rozpadne. Když však dorazila do Německa, byli oba kohouti už opět těmi nejlepšími kamarády.

* * *

V červenci 1972 opouští management kapely Brian Tuite a na jeho místo nastupuje dosavadní koncertní agent Chris Morrison, kterému se záhy podaří husarský kousek, když protlačí Thin Lizzy jako předkapelu na celobritské zimní turné aktuálně bezkonkurenční britské po-

THIN LIZZY STORY

pové jedničky Slade. Toto turné se nakonec ukáže být velice důležité ve vývoji Thin Lizzy jako živé kapely a také v celkovém vývoji Phila Lynotta jako showmana. Slade byli v té době obrovsky úspěšní a večer co večer přišli na jeviště, aby absolutně „zmasakrovali“ publikum neuvěřitelně energickým výkonem, což bylo na hony vzdálené tomu, co tehdy předváděli Thin Lizzy. Na zahajovacím vystoupení v Newcastlu Phil stál na pódiu, jako obvykle mumlal, díval se do země a vůbec byl celý ponořený do sebe, až po něm někdo hodil láhev. To Phila šokovalo, protože si myslel, že odehrál perfektně zvládnutý set. A potom se vrátil do šatny manažer Slade, Chas Chandler, a řádně se do kapely pustil: „Bud' se proberete, nebo jste na turné skončili. Jste tady, abyste mladé rozproudili, ne abyste je uspávali! Co si sakra myslíte, že děláte, když tam stojíte a koukáte na zem?“ Phil byl zničený a nechybělo málo a rozplakal se. Nikdy ještě tak přímou kritiku nezažil a slyšet ji z úst někoho tak váženého, jako byl pro něj Chas Chandler – muž, který objevil jeho hrdinu Hendrixe! – to bylo to nejhorší ze všeho.

Teprve Chandlerův spucůnk však ve Philovi nastartoval opravdového frontmana, který se chová a pohybuje jako hvězda, komunikuje s davem a dokáže se mu dívat přímo do očí. Už na dalším vystoupení byla tato změna na první pohled patrná, a když nějaký buran zařval, „Táhni s tou svou černou prdelí zpátky do Afriky!“, Phil se otočil směrem ke křiklounovi, přátelsky se usmál a sebejistě opáčil, „Fajn kámo, ale vid', že nám dáš nejprve šanci!“, což ocenilo nejen sladeovské publikum, kterému se krátce předtím podařilo dohnat k pláči tehdy neznámou Suzi Quatro, plnící na turné úlohu druhého předskokana, ale s povděkem to kvitoval i Chas Chandler.

S jevištní prezentací nyní vyladěnou dle náročných kritérií manažera momentální britské komerční jedničky, navíc v kombinaci s mega návštěvností na aktuální koncertní šňůře, teď naši irskou trojku dělilo od hvězdných výšin jediné – zabodovat na předních příčkách britské hitparády...